

Un simple accidente

Títol original: *Yek tasadeh sadeh* (AKA: *It Was Just an Accident*) **Direcció i guió:** Jafar Panahi **País:** Iran **Durada:** 105 min **Any:** 2025 **Gènere:** Thriller, drama
Interpretació: Vahid Mobasseri, Maryam Afshari, Ebrahim Azizi... **Fotografia:** Amin Jaferi **Distribuïdora:** La Aventura Cine **Estrena a Espanya:** 17/10/2025
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol / Versió original en persa, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El que sembla un petit accident de cotxe, aviat es converteix en el detonant d'una cadena d'esdeveniments inesperats i cada cop més greus. A mesura que les repercussions s'expandeixen, els involucrats es veuen arrossegats a situacions fora del seu control, afrontant decisions difícils i conseqüències irreversibles.

El que va començar com un incident trivial es transforma en una espiral de tensió, revelant secrets, posant a prova relacions i demostrant com un sol moment ho pot canviar tot. (SensaCine)

CRÍTICA

‘Un simple accidente’ (Jafar Panahi). Canes 2025 – Secció oficial

El 'simple accident' del títol és merament l'atropellament accidental d'un gos per part del cotxe que condueix, en la foscor de la nit, un antic torturador del règim iranià que viatja amb la dona i el fill. Aquest fet fortuït precipita una sèrie de trobades en cadena que condueixen al segrest d'aquest personatge per part dels qui havien estat anteriorment algunes de les seves víctimes, inicialment disposades a matar-lo com a venjança per haver-los destrossat la vida en el seu moment.

Jafar Panahi torna amb aquest film a un cinema de ficció més narratiu i més armat en termes industrials, si bé és una producció certament humil i construïda amb molt pocs elements, ja que en realitat no necessita més aquest petit apòleg moral que emergeix, amb tota dignitat, com la seva pel·lícula més política fins ara.

La narració, que adquireix en diversos moments perfils de comèdia amb rivets d'humor absurd molt ben calibrats, funciona gairebé com una potencial obra de teatre (no en va, s'evoca *Esperant Godot*, de Samuel Beckett) al voltant d'una única situació dramàtica (les discussions entre les víctimes sobre què cal fer amb el torturador): un debat que el cineasta aconsegueix desenvolupar en diversos escenaris a base de situacions gairebé surrealistes, però molt divertides. El relat acaba per proposar una faula original que reflexiona sobre la venjança i el perdó, sobre la responsabilitat dels botxins i la moral de les víctimes, fins que, finalment, el triomf de l'ètica i de la humanitat no impedeix el recordatori que el terror i la tirania segueixen allà presents i amenaçadors, potser sense rostre, però deixant sentir la seva presència sobre la vida quotidiana del país..

Un simple accidente emergeix així com un personalíssim ajustament de comptes moral de Panahi amb el règim teocràtic i dictatorial iranià que el va tenir durant tants anys condemnat a estar tancat a casa seva. Un film de mida petita, però d'incisiva i valenta proposta narrativa.

Carlos F. Heredero – caimanediciones.es